

ban. Ide a legjobban teljesítő 39 csapat tagjai és felkészítőik kaptak meghívást. Jutalmaztuk a legeredményesebben segítő könyvtárakat, felkészítő pedagógusokat és könyvtárosokat is. Győr-Moson-Sopron Megye Közgyűlése egy különdíjat is felajánlott: ezt *Szabó Miklós*, a megyei közgyűlés alelnöke a *bősárkányi Eötvös József Általános Iskolának* adhatta át, mivel az intézmény nyolc csapata került a díjazottak közé! A galaesten fellépett a Szélkiáltó zenekar és a Help együttes is, nagy örömet okozva a hálás közönségnek.

Rendkívül jó kapcsolat alakult ki a Kisfaludy Károly Megyei Könyvtár és a Kisalföld között a játék során, és reméljük, hogy később folytatni tudjuk majd ezt a sikeres akciósorozatot.

2004 tavaszán egy szakmai konferenciát szeretnénk szervezni a vetélkedősorozatban részt vevő iskolák és könyvtárak számára, ahol összegeznénk tapasztalatainkat. Ide várjuk *Nagy Attila* olvasáskutatót is, hiszen az egész vetélkedősorozat szellemi atyjának őt tekinthetjük, mert egy, a Kisalföldben vele készült interjú adta a játék ötletét.

Köszönjük mindenkinek a részvételt, a támogatást, és reméljük, hogy az olvasási kedvét senki nem veszíti el, hisz a „könyv az a porszem, amiben benne van az egész világegyetem”.

Nagy Mária
(Kisfaludy Károly Megyei Könyvtár)

Unoka-nagyszülő párok informatikai versenye

„A versenyre minden tizenkét évnél fiatalabb gyermek jelentkezhetett, de csak akkor, ha párban indult egyik legalább hatvanéves felmenőjével, nagy- vagy dédszülőjével. Az információs társadalom magyarországi megvalósítását segítő Informatikai Érdekegyeztető Fórum (Infórum) vasárnap azzal a céllal rendezte meg a vetélkedőt, hogy bebizonyítsa: egy informatikai rendezvény lehet családi program is, főként akkor, ha a legtávolabbi generációk segítik egymást. *Beck György*, az Infórum vezetője elmondta: azt szorgalmazzák, hogy mind többen használják az információs világhálót, és fel akarják hívni a figyelmet a családi nevelés, a korosztályok közötti kapcsolatok és az informatika fontosságára. Különösen örvendetes, ha nemcsak a legfiatalabbak nemzedéke, hanem minden korosztály megismeri az informatika előnyeit, és ha ezt a generációk

együtt teszik. Az ELTE Természettudományi Karának számítógépterme vasárnap tizenegy órától benépesült és zsibongó piaccá változott. Hatvannégy páros jelentkezett, mindegyikük egy szaktanárok által összeállított feladatsort kapott. A legfiatalabb versenyző négy és fél éves, míg a legidősebb hetvennyolc esztendő volt.

A vetélkedést *Nagy Anikó* hatvankét éves nyugalmazott bibliográfus, budapesti nagymama és nyolcéves unokája, *Nagy Zita Dorottya* nyerte...” (MTI)

Szerkesztőségünk megkérdezte *Nagy Anikó*t személyes élményeiről, és ő az alábbi választ küldte:

A Kataliston olvastam az Infórum felhívását november végén, s minthogy érdekesnek találtam, rögtön e-mailben jelentkeztem – kettőnk nevében – a versenyre. December elején megkaptuk a hivatalos értesítést a helyszínről. Ahogy az MTI tudósításában is olvasható, az ELTE egyik modern, új épületében rendezték meg a vetélkedőt. A regisztrációnál minden páros megkapta a maga passwordjét, egy-egy nagy csoki Mikulást és ásványvizet (a verseny során ez utóbbi életmentőnek bizonyult).

Egy hatalmas teremben helyeztek el bennünket, minden párost egy számítógép elé. Több mint félóra telt el azzal, hogy megismerjük a verseny számára készített programot. Pár perces tréning után kezdődött a verseny, élesben. Tulajdonképpen egy átlagos műveltségi vetélkedő volt, „nehézítve” azzal, hogy a feladatokat számítógépes programmal kellett megoldani, valamint azzal a könnyítéssel, hogy az internetet lehetett használni, ha valaki bizonytalan volt a megoldásban. Eleinte egyszerű feladatok voltak, ezeket *Zita* oldotta meg. A szavak kipontozott részeit kellett kiegészíteni (például: egy vagy két b, j vagy ly), gyermekversek hiányzó sorait kellett pótolni, illetve a szerzők nevét kellett megadni stb. Majd felnőtteknek szóló feladatok következtek. Több regénynek, színdarabnak, illetve zeneműnek meg kellett találni a szerzőjét, híres embereket kellett felismerni, magyar származású Nobel-díjasokról meg kellett mondani, hogy milyen Nobel-díjat kaptak stb. Voltak logikai feladatok, nem túlságosan nehéz matematikai feladványok. Számunkra a hatvankét feladat vége felé jelentkezett az első komoly probléma. Az egyik feladatban egy-egy oszlopban fel volt sorolva négy operettszerző, illetve 14-15 operett, ezeket kellett helyesen össze-

kötni. A másik feladatsorban kb. 20-22 táncot kellett csoportosítani aszerint, hogy hagyományos, divat-, latin vagy néptáncról van-e szó. Ezeknél a kérdéseknél nagyon jól jött a Google keresője segítségként. Kifejezetten az internetben való jár-tasság volt a döntő az utolsó két feladatnál: a vasúti menetrendet, illetve a színházak műsorát kellett megkeresni a megoldáshoz.

Az egész verseny nagyon lelkes hangulatban zajlott, mindenki igyekezett saját tudása és ritmu-sa szerint – hiszen csak másfél óra állt rendelkezésre – a feladatok megoldásában. A programot profi módon készítették, semmi elakadás vagy probléma nem volt. Egy központi gépen mind a 62 gépet nyomon követték a szervezők, így rögtön tudtak segíteni, ha valaki a program kezelése során bizonytalankodott. A munka után gazdag büfébárral láttak vendégül bennünket, majd következett az eredményhirdetés. Bár nem a dí-jakra gondoltam, amikor jelentkeztem, nagyon nagy öröm volt az első helyezés. Zita ragyogott a boldogságtól, s a kérdezősködő újságíróknak, riportereknek olyan természetességgel válaszolt, hogy attól meg én ragyogtam.

A szervezők szándékában áll megismételni az ilyen típusú rendezvényeket. Mindenkinek aján-lom: érdemes kipróbálni! Mi, könyvtárosok, bib-liográfusok, egész nap munkakapcsolatban va-gyunk a számítógéppel, tehát megérdemeljük néha a játékot is, főleg akkor, ha ez egyben egy kelle-mes program is az unokánkkal. Nagyon jó, hogy ezt a rövid beszámolót már a megnyert számító-gépen írom, de őszintén úgy érzem, nem ez a fontos, hanem a Zitával közösen átélt élmény, amelyre még sokszor vissza fogunk emlékezni.

Nagy Anikó

Hogy miért is örülök... (nagyon!)

Bobokné dr. Belányi Beáta *egyike azoknak a kollégáknak, akik az újonnan alapított Bibliotéka Emlékérmét megkapták, ebből az alkalomból kér-deztük. Az elismerés akkor érte, amikor éppen ab-bahagyta oktatói munkáját az ELTE könyvtár tan-székén, és férjét követte külföldi kiküldetésére.*

B. B. B.: Nagy megtiszteltetés egy ilyen ma-gas kitüntetés, aminek az értékét még az is növe-li, hogy első ízben osztották ki. Úgy érzem, hogy ez nemcsak személyesen nekem szól, hanem

megerősítés a szakmának, a kollégáknak és a tanítványoknak.

Jó érzés, hogy gondolt velem a szakma, az pedig különösen fontos, hogy nem „érdemeim elismerésével”, nyugdíjba vonulásom alkalmával történt, hanem ettől függetlenül, másfél év táv-latából. Nekem nagyon fontos ez a visszajelzés! Nagyon köszönöm!

A szakmától azonban Írországból sem sza-kadtál el, erről a Könyvtári Levelező/lap olvasói többször is meggyőződhetek már.

B. B. B.: Erősek a kötődéseim ehhez a hiva-táshoz. Mindig azt mondom a tanítványaimnak, hogy nagyon szerencsések vagyunk, mert ebben a sok változással járó világban nekünk a gyűjte-ményépítési -kezelési és -közvetítési kötelezett-ség szilárd támpontokat ad. Ilyen gyakorlatias alap-pal, ami „nehézkedés” folytán mindig visszahú-z a Földre, könnyebb a távlatokba tekintenünk. Szerencsések vagyunk tehát, mert nagyon sokré-tű a napi tevékenységeink köre.

A fizikai rendelkezésre bocsátás mellett alkal-munk nyílik a szellemi alkotásra is. Így na-gyon jelentős az intellektuális hozzájárulásunk a gondolkodás történetéhez. Az információelemző, -rendező, -értékelő technikák, amelyeket évezre-des szakmánk kialakított, olyan alkotások, ame-lyek minden időben az emberiség szellemi kin-cseinek tudatosítását, társadalmi közkinccsé válá-sát szolgálták. Az információs társadalom hajna-lán a tudással való gazdálkodás technikáit ismerő szakember pedig méltán egyike a folyamat kata-lizátorainak.

Örömmel látom és érzékelem szakmai presztí-zsünk növekedését, amihez biztosan hozzájárul az az öröndetes nyitás, amivel a szakma, kilépve szokványos szerepéből és helyszíneiből, ma már vonzó partnerként jelenik meg a gazdaság és a társadalom többi szereplője előtt. Jó társak va-gyunk az információs-sztrádán... Az információs társadalom a tudás és tanulás társadalma, társa-dalmi kötődéseinket, kapcsolatainkat is ez az összefüggés hatja át.

Most egy időre meghatározott mederben foly-nak a napjaid. Mivel foglalkozol jelenleg, mik a további terveid?

B. B. B.: Az utolsó évek nekem kissé átren-dezték az életemet. A férjem az európai uniós csatlakozás elősegítése érdekében Dublin-ban dolgozik gazdasági szakemberként. Felelős-ségteljes, nehéz munka hatékonyan és méltókép-